

Na poli se válí chuchvalce mlhy a muži klečícímu na zmrzlé zemi jde od úst pára. Dýchá těžce a až nezvyklé ticho proráží lehká slova jeho modlitby. Slova modlitby jsou jako těžký med a lehce září, když opouštějí zmrzlá ústa. Muži se léčí zranění. Mizí jak mávnutím kouzelného proutku a krev mu přestává třísnit zlatobílí šat. Zlomené zápěstí skočí na své místo a muž opět pevně sevře svůj meč. Další a další rány mizí pod modlitbou a muži je o něco lépe. Avšak všechno modlitba nezvládá. Únavou podlité a přivřené oči s bázní stále hledí do mlhy a strach v nich neotupí ani ta nejstarší slova, která se mu linou z úst.

Slunce, mléčný kotouč nad polem, pomalu zapadá a pole se potápí do tmy. Jen kolem muže se táhne lehká medová záře a prostor kolem jako by se tmě nechtěl vzdát.

Spatřil první postavu klátící se mlhou a ticho prořízlo mužovo klení. S těžkostí se zvedá na nohy a protahuje ztuhlý krk a ramena. Postava je již skoro u něj a muž se jí zadívá do bílého obličeje a bezmyšlenkovitě tne. Postava se sesouvá k zemi, v mlze se zvedají další a další postavy. Jako příliv obemknou muže a snaží se proniknout až k němu. Mužův meč proplouvá vzduchem a postavy se hrouťí jedna za druhou. Muž nevnímá a nemyslí na nic, jen si recituje starou litánii z mládí. Stále se mu vrací ten obličej první mrtvolky, která dopadla dnes večer na zem, a snaží se mu vtlačit do podvědomí. Unavený muž se zamyslí nad tou tváří a vzpomíná, kdy jí viděl poprvé.

Kdy ho zabil poprvé? Je to den, nebo týden? Je to rok, nebo věčnost? Neví, ale ten výčet času ho opět unaví. Už si vzpomněl, je to člen jeho jednotky z Dalaranu. Jeden z těch, co chtěli jít bojovat pro slávu a bohatství. Jak se jen jmenoval? Bro... Bre... Bher...

Muži se zaryl do boku šíp, a tak rychle vyklepal tvář onoho chlapce z mysli. Dvě krátká slova a lučištníkův luk pukl s takovou silou, až ho odhodil stranou. Bolest vrátila muže do reality a on musel opět sekat hlavy a údy těch bezduchých netvorů. Po nějakém čase mužovy myšlenky opět tonou v mlze a on se propadá do svého nitra.

Jak dlouho ještě? Jak dlouho tu musím být? Jak je to dlouho, co jsem poslal své druhy, aby zařídili vše potřebné? Je to den, či týden. Je to rok, či věčnost? Těmito myšlenkami se ubíral dál a dál... Pole osvětlily první střípky světla a slunce se pomalu začalo sunout nad obzor. Muž s obtížemi dýchal. Poslední postavu poslal k zemi krátkým bodnutím.

Unaven se sesunul na zmrzlou zem, meč mu vypadl z roztráštěné ruky a jeho bílo-zlatý šat rudnul jeho krví. Tirion unaveně začal recitovat modlitbu.....

...

Je tomu přesně půl roku, co spojené národy s pomocí kouzelného meče a jeho vlastníka porazily Arthasovu armádu a sám Lich king byl zahnán... Ale zda to byl záměr, nebo ne, to dnes nikdo neví. Na Azerothu zavládl chaos. Po návratu domů z bitevního pole, kdy všichni měli vítězství vepsané do tváří, přejel mráz po zádech. Všechny hřbitovy, všechny kobky, všechny mohyly byly prázdné a vyhrabané. Arthas sice prohrál na Northrendských polích, ale jeho akolyté roznesli Pohromu po celé zemi. Tirion musel zůstat na bitevním poli a denně se potýká s nesmrtelnými nemrtvými. Největší hrdinové starých dob se oděli do fialové, barvy Pohromy, a rabují a vraždí ve jménu krále Lichů. Kdo se postaví hrdinům a králům dávných dob a pomůže samotnému Tirionovi dokončit práci, kterou začal?